

53 (237). ԱԳՌԸՎՈՒ ՈՒ ԵՂՎՆԵԿՈՒ ՀԵՔԻԱԹ

Եղվնեկու քելք շատ դուր գիկա ագոբվուն, ագոավ ուրին-ուրին
կըսե.

— Վո՛ւա, ես լե եղվնեկու պես պտի քելիմ, ընձի շա՛տ դուր
գիկա էդ քելք:

Կէնե օր եղվնեկու պես քելե՛ չը կոնա:

— Ջա՛նըմ,— կըսե,— բոշ բան է, էլման դիմ պապական քելք
պտի քելիմ:

Կէնե օր քելե՛ հակառակ՝ զուր քելք լե կը մոռնա:

— Չէ՛,— կըսե,— գեշն զոռով խորոտ չը դառնա:

էդ օրվընե շուրի մկա ագոբվներ նա՛ կը շորորան, նա՛ կը քելին.
կը թովոկան, օր քելին:

